

THOMAS VAN DER MEER

**‘MAN WORDEN WAS
NOODZAKELIJK’**

Thomas (33) werd geboren als meisje, maar zo heeft hij zich nooit gevoeld. Vijf jaar geleden begon hij de transitie om als man door het leven te gaan. Hij schreef er een roman over, *Welkom bij de Club*.

TEKST RENÉE BROUWER

THOMAS: “OP AL MIJN BABYFOTO’S draag ik blauwe kleertjes. Mijn ouders waren niet helderziend, maar gewoon praktisch: ik droeg kleren die van mijn broer waren geweest. Ik zeg daarom voor de grap weleens dat je kind vanzelf een jongen wordt als je ‘m blauwe kleren aantrekt. Laatst hoorde ik in de tram een moeder vertellen dat ze het zo lastig vond om haar zoontje duidelijk te maken dat hij niet met het speelgoed van zijn zusje moest spelen, omdat dat niet voor jongens was. Mijn ouders deden dat gelukkig niet, die hielden zich daar helemaal niet mee bezig. Maar al voordat ik het verschil tussen jongens en meisjes kende, had ik het gevoel dat er bij mij iets niet klopte. Als ik in de spiegel keek, herkende ik mijn lichaam niet. Het was alsof ik was verwisseld, alsof ik herinneringen had aan een ander lichaam. In mijn boek vergelijk ik dat gevoel met een terugkerende droom die ik als kind had. In die droom wandelde ik door de straat naar huis, maar ons huis was verdwenen. Het was niet ingestort of afgebrand, maar het leek alsof het er nooit had bestaan. Dit gevoel

had ik ook met mijn lichaam. Het was er wel, maar ik voelde er geen verbinding mee. Het zorgde ervoor dat ik vaak dezelfde paniek voelde als in mijn droom. Ook voelde ik me er regelmatig alleen door. In mijn puberteit dacht ik een tijdje dat het normaal was dat ik me zo voelde. Ik dacht dat alle mensen moesten wennen aan hun lichaam en dat het mij niet lukte. Over transseksualiteit wist ik niets; in die tijd had je nog geen YouTube of Arie Boomsma. De enige transseksuele mensen die ik zag, zaten in *The Jerry Springer Show* en dat was niet iets om heel enthousiast van te worden.”

SOCIAAL ISOLEMENT

“Na de middelbare school probeerde ik meer te leven als vrouw. Niet dat ik opeens heel veel make-up ging gebruiken, maar ik ging me wat vrouwelijker kleden en liet mijn haar lang groeien. Toch voelde het als een groot toneelstuk. Ik speelde een rol en ik was niet mezelf. Ik vond het in die tijd heel moeilijk om me een voorstelling te maken van mijn toekomst. Ik wist bijvoorbeeld niet wat ik wilde worden, omdat ik mezelf gewoon niet voor me zag in de toekomst. Een gezin zag ik ook niet gebeuren. Als je een kind krijgt, ben je een vader of een moeder. Maar ik kon geen moeder worden, omdat ik eigenlijk geen vrouw was en ik kon ook geen vader zijn, omdat ik eruitzag als een vrouw. Daardoor zag ik het krijgen van kinderen niet als een mogelijkheid. Op geen enkel gebied ontwikkelde ik ambitie; ik had totaal geen doel. Ik ging ergens op een kantoor werken en elke dag was hetzelfde. Ik fietste naar mijn werk, deed wat ik moest doen en ging weer naar huis. Intussen raakte ik in een sociaal isolement. Er was niet een bepaald moment waarop ik opeens wist dat ik trans was en besloot om in transitie te gaan. Het groeide in me en op een gegeven moment was het noodzakelijk. Ik heb het niet als een keuze ervaren. Op mijn 27^e meldde ik me bij het ziekenhuis om in transitie te gaan. Voordat ik mocht beginnen met een hormoonbehandeling en geopereerd mocht worden, moest een psycholoog vaststellen dat ik echt trans was. Ik was natuurlijk ongeduldig, maar ik begreep het wel. Een

‘IK HAD ALTIJD AL HET GEVOEL DAT ER BIJ MIJ IETS NIET KLOPTE’

WELKOM BIJ DE CLUB

Gebaseerd op zijn eigen ervaringen schreef Thomas van der Meer de roman *Welkom bij de Club*. Met de nodige humor schetst hij hierin een eerlijk beeld van hoe het is om in transitie te gaan en hoe de omgeving daarop reageert.

transitie is onomkeerbaar, dus je moet zeker van je zaak zijn. De diagnostische fase duurde een halfjaar en daarna mocht ik met de hormoonbehandeling beginnen. Ik kreeg testosteroninjecties. Na ongeveer zes weken begon ik het te merken aan mijn stem, die werd lager. In de maanden daarna werd ik behaarder en mannelijker in mijn gezicht. Het duurde uiteindelijk ongeveer vijf maanden voordat ik eruitzag als een jongen.”

BIZARRE OPMERKINGEN

“Het probleem met transseksualiteit is dat je niet ongezien van geslacht kunt veranderen. Iedereen ziet het gebeuren: je familie, de burens, collega's. De reacties die ik kreeg, waren niet allemaal even leuk. Sommige mensen maakten bizarre opmerkingen en deden rare dingen. Op kantoor werkte bijvoorbeeld iemand die weleens mensen meenam om naar mij te komen kijken. Ik moet lachen nu ik dit vertel, maar op dat moment vond ik het helemaal niet grappig. Het was in deze periode dat ik begon te schrijven. Ik merkte dat ik me beter voelde als ik mijn negatieve ervaringen opschreef en aan anderen liet lezen. Van mijn ervaringen maakte ik iets nieuws, daardoor waren ze nuttig geworden en voor mij veel makkelijker te accepteren. Gelukkig reageerden mijn ouders wel heel begripvol. Eerst waren ze wel verbaasd en geschrokken, want ik had nooit eerder verteld hoe ik me voelde. Ik weet wel dat ik daar niets aan kon doen, want ik kon onmogelijk uitleggen wat ik toen zelf ook nog niet begreep. Toch heb ik me daar nog een hele tijd schuldig over gevoeld. Ik had destijds het idee dat ik mijn ouders iets heel ergs aandeed. Maar

mijn ouders hadden natuurlijk ook wel gezien dat ik maar wat aanmodderde met mijn leven en niet gelukkig was, dus voor hen viel er nu ook een heleboel op zijn plek. Ze deden meteen enorm hun best om 'hij' en 'hem' te zeggen als het over mij ging, en me te noemen bij mijn nieuwe naam. Ze waren er best snel aan gewend.”

NIEUWE START

“Toen ik op kantoor bekendmaakte dat ik in transitie was, zei een mannelijke collega: ‘Welkom bij de club.’ Mijn roman heb ik ook zo genoemd, omdat ik wilde verwijzen naar alle verschillende clubs waar ik bij heb gehoord. Eerst, toen ik nog niet in transitie was, werd ik gezien als vrouw en hetero. Daarna zagen mensen me als transseksueel, en uiteindelijk als man en homo. Bij al die verschillende groepen horen weer andere vooroordelen. Toen ik eruitzag als een vrouw werd ik in veel situaties anders benaderd dan nu ik een man ben, want mensen hebben nu andere verwachtingen van mij. Vroeger gingen mensen ervanuit dat ik goed kon koken, nu denken ze dat ik

technisch ben. Dat soort dingen. En toen ik hetero was, had niemand een mening over mijn geaardheid. Nu ik homo ben, is dat heel anders. Nadat ik was geopereerd en mijn naam en geslacht officieel had gewijzigd, wilde ik opnieuw beginnen op een plek waar niemand wist van mijn verleden. Ik verhuisde naar een andere stad en begon aan een nieuwe baan. Ik dacht dat mijn transseksualiteit niet zo'n grote rol meer zou spelen in mijn leven als mensen er niet telkens over zouden beginnen. Maar er wordt veel over transseksualiteit gepraat. Als mensen niet weten dat er iemand onder hen is die trans is, gebeurt dat meestal niet op een prettige manier. Het zijn vooral flauwe grappen of er wordt benadrukt hoe raar transseksuele mensen zijn. Dat vond ik moeilijk. Op dit moment in mijn leven speelt mijn transseksualiteit niet meer zo'n grote rol. Ik zie er nu uit als een man en ik voel me ook zo, dus het is opgelost. Voor mij is het afgesloten. Maar in situaties waarin ik het aan iemand moet vertellen, merk ik soms dat niet iedereen er zo over denkt. Een van de eerste keren dat ik het aan een date vertelde, schrok hij heel erg. Hij zei dat hij zich belazerd voelde. Ik dacht dat je gewoon een jongen was, maar je bent een heel andere soort, zei hij. Gelukkig heb ik dat maar één keer meegemaakt. Vroeger, toen ik nog niet in transitie was geweest, vond ik het moeilijk om een relatie aan te gaan of intiem met iemand te zijn. Gelukkig heb ik inmiddels de schade wel ingehaald!” ■

‘ALS IK IN DE SPIEGEL KEEK, HERKENDE IK MIJN LICHAAM NIET’

Kijk voor meer informatie op: transvisie.nl en vereniging-genderdiversiteit.nl.